

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή, ἐνδοφρεσίνουσε πάλιν.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ'εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνον—ὁ κτὼ φράγ κα εἶναι μόνον.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέριμνα—δέκα φράγ κα καὶ στὸ χέρι.

Εἰκοστὸν καὶ τέταρτον ἀριθμοῦντες χρόνον
στὴν κλεινὴν ἐδρεῦομεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Δεκαπέντε Νοεμβρίου
κί'ἐκλογὴ τοῦ Προεδρείου

Ἔτος χίλιον κί'ὀκτὼ κί'ἐνικασία,
νεα δρᾶτις Ρωμῶν μετ'τὴν γλῶσσιν.

Μετρῶ χίλιον πενήντα κί'ἐννέα,
Βασιλέων ἐπάνοδος νεά.

Ψάλλει τὸ ξευγὸς τῶν λιμαδόρων ἀπὸ τὴν στέγην τῶν Ἀνακτόρων.

Ἐμεῖς τὰ δὴ κωθώνια
σὲ περασμένα χρόνια
ἀπὸ τῶν Ἀνακτόρων τὴν ἀναικτὴ Πλατεία
μ'εὐγένεια, μὲ τρόπο, καὶ μὲ διπλωματία
ψάλαμε τὴν Κορωνά
σάν'γύριζ'ἐδῶ πέρα
στὸν καθαρὸν ἀέρα
μετὰ μακρὸν ἀγῶνα.

Ἄλλοτε, Βασιλεῖα,
σὲ χρόνια περασμένα
βαρύνοντας τὰ διολιὰ
ἐψάλαμε γιὰ σένα.

Τροχίζαμε τῆς γλώσσας
εἰς τὴν Πλατεία κάτω,
κί'ἦταν μ'ἐλπίδες τόσας
τὸ στήθος μας γεμάτο.

Ἀλλ'ὅμως τώρα στὸν καιρὸν τῆς τόσης εὐμαρείας
καὶ μὲ τὴν ἀνακάλυψιν τῆς ἀεροπορείας,
ποῦ τῶν ἀέρων ἀσφαλὴ κατάκτησιν προλέγει,
ἔλαμε μ'ἀερόστατο στοῦ Παλατιοῦ τὴν στέγη.

Τώρα μὲ τὰ ἐρόστατα καὶ μὲ τὰ ἐροπλάνα
κάνεις δὲν καταδέχεται νὰ μένη χαμηλά,
τώρα κί'ἡ φίλη μας πατρίς κί'ἀεροπόρος μάννα
ἐπιχειρεῖ σάν'Ἰκαρος πετάγματα τρελλά.

Τώρα πλέον πρὸς τὰ νέφη
ὁ καθείς τὸ βλέμμα στρέφει,
καὶ πρὸς ὕψος ἀτενίζει,
καὶ τὸν κόσμον ταλανίζει
καὶ τὴν γῆν περιφρονεῖ,
ποῦ σπαράζει καὶ πονεῖ.

Κί'ἐμεῖς τώρα, Βασιλεῖα,
τοὺς κηφήνας παραιτοῦμε,
καὶ στή'στέγη σου πετοῦμε
σάν γοργόφτερα πουλιά.

Κύτταξε'στὰ κεραμίδια
τοὺς ξυλίνους πελαργούς
πῶς κυττάζουν σάν σκουπίδια
τοὺς συγχρόνους τοὺς ἀργούς.

Πρῶτ'ἀπὸ τὰ χαμηλά
ἔχαιρετοῦσαν τὸ Παλάτι,
ὅμως τῶρ'ἀπὸ ψηλά
ρίχνουν εἰς αὐτὸ τὸ μάτι.

Τῶρ'ἀπὸ τὰ κεραμίδια
μὲ τὴν ζέσι μας τὴν ἴδια
ψάλλομε τὸν Κορωνάτο,
κί'ὄχι πλέον ἀπὸ κάτω.

Τῶρ'ἀπὸ τὰ κεραμίδια μὲ τραγούδια λιγερά
ψάλλομε τὸν ἐρχομὸ σου, ποῦ μᾶς φέρνει τὴν χαρά.

Τῶρ'ἀπὸ τὰ κεραμίδια
νιχαυρίζομε σάν γάταις
γιὰ θεσμούς καὶ γιὰ σανίδι
καὶ γιὰ δόξαις μας φευγάταις.

Τῶρ'ἀπὸ τὰ κεραμίδια, Βασιλεῦ ἐλπιδοφόρε,
καλῶς ὦρισες σοῦ λέμε μέσ'ἀπὸ τὸ Σάν Ροσόρε.

Καλῶς ἦλθες ἀπὸ Ρώμην,
καλῶς ἦλθες ἀπὸ Βιέννη,
κί'ἔχουν ἓνα χάλ'οἱ ὁδοί,
καὶ διόρθωσις ἀκόμη
δὲν'μπορεῖ γι'αὐτοὺς νὰ γένη.

Ἐλα, φέρε μας ἐλπίδες...
καὶ τὸν Κάιζερ τὸν εἶδες
μὲ τὴν περικεφαλαία.

Κί'ἔτυχες τῆς εὐκαιρίας
γιὰ νὰ εἶδες καὶ τῆς Αὐστρίας
τὸν Καίσαρ δὲν ἔλα.

Καὶ τὸν Δ'Αἰρενταλ τὸν εἶδες, τὸν Βαρόνο διπλωμάτη,
ποῦ φορεῖ κί'ἀπὸ τὸ μάτι
σάν τὸν Μπαλτατζή μονόκλιν, κί'ἔχει στοῦ Ρωμηοῦς λατρεία
πρὸ πολλή κί'ἀπ'τὴν Αὐστρία.

Εἶδες τὸν Πιεραντώνη,
ὄχι τῶν ἵπποδρομιῶν,

και τον κύριον Τίτον,
κι' ηζιώθης εγκωμίων
διὰ ζώσης και γραπτώς
σαν σκηπτοχός μας σεπτός.

Σὲ Παρί και Βερολίνον
εἶδες πληθος φιλέλλήνων
κι' ἐνθουσιασμένους φίλους.

Μὰ κι' ἐμεῖς ἀπ' ἐδῶ πέρα
περπατώντας στὸν ἀέρα
ξένους δ' βλέπαμε δακτύλους.

Δός του μὲ φτερεὰ στὸν ὦμο
εἰς τὰ σύννεφα καθβάλα,
πλὴν μᾶς ἐκοδαν τὸν δρόμο
δάκτυλα μικρὰ μεγάλα.

Καλῶς ἤλθες, Βασιλεῖ,
στὴν Ρωμαϊκὴ φωλιά.
Τὼρ ἀπὸ τὰ κεραμίδια
ζεύγος ὕμνων σὲ ψάλλει...
ἐφθασε χειμῶνας πάλι
μὲ καρότα και μ' ἀντίδια.

ὦχ! Ἐλθαῖς και Κορδονάκια!...
συνεκλήθη κι' ἡ Βουλὴ,
ὅμως και τὰ ρεπανάκια
εἶναι νόστιμα πολὺ.

Καλῶς ἤλθες στὰς κλεινάς, τῆς Εὐρώπης ὁδοιπόρε,
φέγγει πάντα καθὼς πρὶν ὁ λαμπρός μας ἥλιος,
μὰ και τὸν Ἐμμανουήλ εἶδες εἰς τὸ Σάν — Ροσόρε,
κι' εἶπε και γι' αὐτὸ πολλὰ καθ' Ἐμμανουήλιος.

Μὰ κι' ὁ Φραγκίσκος μάθαμε πῶς φιλικὰ σοῦ μίλησε,
κι' ἀπὸ τὰ δύο μάγουλα σὰν ἀδελφὸς σ' ἐφίλησε,
κι' ὅσον καιρὸ μὲς σ' τῆς Αὐλαῖς ἐγύριζες τῆς ξένης,
ποῦ μὲ τὸ κράτος τῶν Ρωμηῶν εἶναι ξετρελλαμέναις,
τόσο γιὰ νέα πρόοδο κι' ἡ Ρωμηοσύνη σ' ἀράζε
κι' ἔλο μεγάλα σχέδια σιδηροδρόμων χ' ἀράζε.

Και τώρα πολλὲς, Βασιλεῖ, δικαίως θ' ἀπορήσης...
τοὺς οὐρανοὺς ἐπισκοπεῖ,
κι' ἀπὸ τὴν τόση προκοπὴ
θεθαίως θὰ δυσκολευθῇς νὰ τὴν ἀναγνωρίσης.

Ἡ Βουλὴ μας ἡ κλεισμένη
δίχως κίνησιν και φωτα
τὴν ἀργίαν προκαλεῖ.

Φαίνεται πῶς περιμένει
νὰ συν ἐδριάσῃ πρῶτα
τῆς Τουρκίας ἡ Βουλὴ.

Τοῦ Φασουλῆ δευτέρα στροφὴ σοβαροτέρα

Ὁ Πρωθυπουργὸς τοῦ κράτους ἔλεγε πῶς αἰκουρεῖ
κι' ἀνεπαύετο στὸ στῶμα,
ὅμως τὸν στενοχωρεῖ
ἀνυπόμονον τὸ κόμμα,
κι' ἴσα μ' ἕνα φουντουκάκι
τοῦχει τὴν καρδιά φαρμάκι.

Ἐξορκίζουν τὸν Κορφιάτη βουλευτὸν ἀπήγαναι,
πλὴν μᾶς εἶπανε προσφάτως
πῶς τοῦ τῶσασε κι' ὁ Στράτος,
κι' ἂν τοῦ φύγῃ κι' ὁ τοῦ Βάλτου τότε δάλτου ρήγανη.

Συζητοῦσανε καμπόσοι σὰν δὲν εἶχανε δουλειὰ
περὶ τῆς ἀποδημίας τῆς δικῆς σου, Βασιλεῖ,
κι' ἔλεγα κι' ἐγὼ σὲ τούτους: ὦ μὰ πῶς ἐπιθυμῶ
πάντοτε ν' ἀποδημῶ

Ὅταν μέσα σ' ἔναν τόπο συνεχῶς παρακαθίξης
τὴν μεγάλην πρόδοδόν του μὴ χάσῃ τὴν συνειθίξεις,
ὅταν ὅμως ἐπιστρέφῃς μετ' ὀλίγην ἀπουσίαν
τότε κάθε πρόδοδόν του τὴν εὐρίσκεις ἐξαισίαν,
κι' ἔχεις ἔφρεσιν μεγάλην
νὰ τὸ στρίψῃς ἔξω πάλιν.

Τὰ συνήθεα συνήθη κοπανίζουν ὀλοένα,
ὅμως φαίνονται σ' ἐμένα
θέματ' ἄρρητα γραμμένα
και κουκιά μαγειρεμένα
και φαγιὰ ξαναδρασμένα.

Ἡ συζήτησις αὐτὴ περὶ τῆς ἀποδημίας
ἔχει λάβει τὴν μορφήν τακτικῆς ἐπιδημίας,
καί μοῦ κάνουν ἄνω κάτω, Βασιλεῖ μου, τῆς χολαῖς
μὲ τῆς σάχλαις τῆς πολλαῖς.

Συζητοῦν και μερικοὶ
γιὰ τὴν ἐξωτερικὴ
τῶν Ρωμηῶν πολιτικὴ,
και περὶ τῶν εὐθυνῶν
δλων τῶν ἐπιφανῶν.

Ἐλτοὺς λέω, τί μιλᾶτε
γιὰ τὴν ἔξω, κουφαρδόνια,
κι' ἄδικα και σεις χαλάτε
τὰ πτωχὰ σας τὰ πλεμόνια;

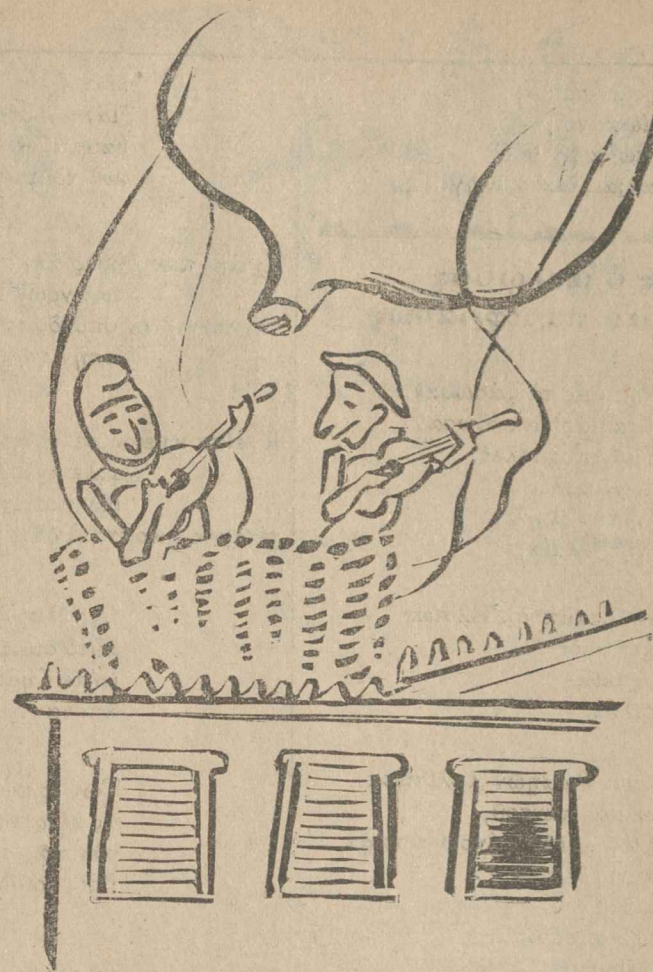
Πῶς δὲν χάσκετε σιγῶντες,
μὰ γυρεῦετε σφριγῶντες
ἀνευθύνους, ὑπευθύνους,
και σὲ τούτους και σ' ἐκείνους;

Κράτος ἀκαταλόγιστον, ποῦ πάει κυτουροῦ
τώρα και πρὸ καιροῦ,
κράτος ἀκαταλόγιστον, ὅπου ποτὲ δὲν ξέρει
τὸ πότε δὲν εὐθύνεται και πότε εὐθύνας φέρει.

Ἐν τούτοις κι' ἂν ὑπάρχουν πραγματικῶς εὐθύναι,
ἀλλ' ὅμως γιὰ τὰ μάτια και γιὰ τὸ θεαθῆναι
ποῖος θὰ ζητήσῃ λόγον τοῦ καθ' ἑξοχωτάτου
χωρὶς ἀπὸ τὰ γέλοια νὰ σφιγῇ τὴν κοιλιὰ του;

Κι' ἐν τῇ μέσῃ τῶν πολέμων κι' ἐν τῇ μέσῃ τῆς εἰρήνης
πῶς μπορῶ νὰ διακρίνω τὴν εὐθύνην τῆς εὐθύνης;
Πῶς μπορῶ νὰ μὴ φωνάξω σὰν ἀστὸς τῶν Ἀθηνῶν,
ὅταν ὅλα τὰ κυττάζω φύρδην μίγδην σωριασμένα,
πῶς κι' ὁ νόμος ὁ μεγάλος τῶν ποικίλων εὐθυνῶν
ἀπευθύνεται μονάχα στ' ἄντερα τὰ πευθυμένα;

Πότ' ἐδῶ και πότ' ἐκεῖ
μὲ ρετσίνα και ρακί
σχολιάζουν μερικοὶ
και τὴν ἐξωτερικὴ

Και κυττάζουν τὰ ἡσυχῆρα και κυττάζουν τὰ Παλάτια,
πλὴν ἐγὼ δὲν ἔχω μάτια
σὰν τοὺς ἄλλους, και δὲν ξεύρω
ποῦ νὰ πάω νὰ τὴν εὕρω.

Πρὸς εὐθύναις κάθε τόσο γιὰ τὴν ἔξω μας ζῆτε;
ἀπὸ ποῖο μας διπλωμάτῃ τῆς γυρεύει και γιὰτί;
τὰ Ρωμηῶν διπλωματίαις σὰν ἀκούω, Βασιλεῖ,
πῶς μετὰ τὰ δῶ μου χέρι τὴν ξυλένια μου κοιλιὰ.

Μὰ τί σκέφεις, μὰ τί γινώμαι,
φύρδην μίγδην τὰ μαλά,
πλὴν ἐγὼ περιπλανῶμαι
μ' ἀερόστατα ψηλά
και φωνάζω τραλαλά.

Κι' ἀπ' αὐτὴν τῶν Ἀνακτόρων
τὴν ἐθνικωτάτην στέγην
ὅρσε λέγω τῶν ρητόρων,
ὅπου ρέπουν πρὸς τὸ ψέγειν.

Και φωνάζω πρὸς αὐτοὺς τοὺς κυρίους ἀναλάτους,
ποῦ δὲν εἶναι στὰ καλά τους,
και φωνάζω κάθε τόσο στῶν Ρωμηῶν τοὺς Ἀρλεκίνους,
ποῦ ζητοῦν καλά και σώνει διπλωμάτας ὑπευθύνους;

Μᾶς τὸ λένε σέτα νέτα
πῶς σὰν λείπει μπαγιονέτα
δροντερά, μεγαλορρήμων,
τότε λέγεται ἐπαιτεία
καθεμιά διπλωματία
τῶν ἀσπλων, τῶν ἀσήμων.

Διπλωματία!... πῶς γεῖω!...
κανένα σὰς παρακαλῶ
νὰ μὴ γυρεῖται αἷτιον
καί σ' τὴν ἐκτὸς πολιτικὴν,
κι' ἄς ψάλλωμεν εἰρηνικὴν
ἐπαιτειῶν ἐπέτειον
μὲ πῦρ και βλέμ' ἀέτειον.

Κι' ἂν εἶναι Βίσμαρκ, Μετερνίχ, ἡ τοῦ Λαέρτου παῖς,
μὲ τὴν διπλωματία μου δὲν κάνω προκοπαῖς,
και μήτ' εὐθύνεται κανεὶς ὡς λέγουν, τὸ παράπαν,
και γὰρ πολυταύμεθα μὲ φθειρώσαν κάπαν.

Τέτοια λέν γιὰ μᾶς τῶν ἔξω και Μινιστροὶ και Κορώναις...
πῶς σοῦ φάνηκαν ἀλήθεια κι' οἱ Γερμανικοὶ Στράτωνες;
Θ' ἀνέπλησες θεθαίως τοὺς δικούς μας, Βασιλεῖ,
ποῦ πηγαίνει και τοὺς βλέπεις ὅταν ἔλθῃ Πάσχαλιά.

Χαῖρε χαῖρε... σ' τὴν στέγη πηδῶ
καλῶς ἤλθες και πάλιν ἐδῶ.
Χαῖρε χαῖρε... κι' ἐμὲ τὸν κεφάλαι
κυττάξέ με σ' τὴν στέγη καθβάλα.

Ἡλθες Στέμμα παντοῦ προσφιλές
μὲς στὸν τόπο τῆς γῆς τὸν πανόρηστο...
τί τραπέζια γιὰ Σὲ σ' τῆς Αὐλαῖς!
καθεμία μπουνιά και συχώρη.

Βασιλεῖ μου, σὰν ἐφύγες τότε
πλημμυρούσαν λεσχὼν πατριῶται,
και μὲ λείσσεις χαρτῶν μᾶς ἀφήκες...
δίχως τράπουλα τώρα μᾶς ὀρήκες.

Δυστυχίας μεγάλης καιροί,
κι' όπου θύρα κρυφίως ανοίγει
στέκουν ἄγρυπνοι τώρα φρουροί
κι' ὅλοι τρῶν κονταχιαῖς καὶ κυνήγι.

Κι' ὁ Περικλῆτος ὁ μελωδὸς ἔμλει' στὸ Στέμμα περιφραδῶς.

Οἱ Τούρκοι μας οἱ φίλοι μας ἡλιγάκι μᾶς τὰ ζάδωσαν,
μὲ τὸ Κανόوني— Ἔσασι' στ' ἀλήθεια μᾶς παλάδωσαν.
Γιὰ καταλόγους ἐκλογῶν θυμὸς μᾶς πυρπολεῖ,
νοθείας τοῦ Συντάγματος ἀκούμε φρικαλέας,
καὶ τρέχει διαδήλωσις στήν Πύλη τὴν Ψηλὴ
μαζί μὲ τὸν Ἐπίσκοπον ἐκείνον τῆς Ἐλαίας.

Ἐλῆθ' καὶ' στὸ Ρωμαῖκο καὶ' στήν Σταμπούλ Ἐλαία,
κι' ὁ Πατισᾶχ ὁ σκεπτικὸς
κυττάζει Συνταγματικῶς
τῶν Ροῦμ τὸν Βασιλέα.

Τούρκων ἀνοίγουν στόματα καὶ τῶν Ρωμῶν λαλίστερα,
φιλίαν μᾶς ὑπόσχονται καὶ πάντα καὶ παντοῦ,
κι' ἄλλα μᾶς λένε στήν ἀρχή, κι' ἄλλα μᾶς κάνουν ὅστερα,
πλὴν ὅλα διορθώνονται μὲ τὸ γιγχνίς ὀλντοῦ.

Πήρανε κι' οἱ Τούρκοι φόρα
κι' ἐνεργοῦν ἀποκλεισμούς...
ἄρχισαν κι' ἐκεῖνοι τώρα
νὰ μαθαίνουν τοὺς θεσμούς.

Βασιλεῖ, κοντολογίης
ἀκου τῆς κλεινῆς μας γῆς
τὰ σπουδαῖα γεγονότα
κι' ἀπὸ μὲ τὸν κεχηνότα.

Ἐγκεκορδωμένη μὴ πλάσις κεχηναίων
ἐντὸς σωροῦ σχεδίων σιδηροδρόμων νέων,
ποῦ σὰν ξυπνῶ μὲ τσίμπλαις καὶ σὰν ἀποκοιμοῦμαι
τοῦ Κινηματογράφου τοὺς στίχους ἐνθυμοῦμαι:

Θὰ γλιστρᾷ, θὰ ξεγλιστρᾷ,
θὰ περνᾷ κι' ἀπ' τὸν Μιστρᾷ.

Ἐκ τοῦ συστάδην μάχαι μέσα σὲ καφφενεῖα,
σημαίαις τῶν Σχολείων, δασκάλοι, δεσποτάδες,
καὶ γύρω σ' τῆς σημαίαις μικρῶν παιδιῶν κρανία,
ποῦ τᾶχουν πετοκόψει μικρῶν παιδιῶν μπαλτάδες,
καὶ γύρω σ' τὰ κρανία συζήτησις μεγάλη
πῶς ἀπὸ τᾶλλο σῶμα χωρίζει τὸ κεφάλι.

Σὲ πλατείας καὶ σὲ δρόμους τῶν κλεινῶν Ἰσπεράνων
μὲ συνεισφορὰς ἐράνων
εἰς τὸν Τραπεζαῖον Ρήγαν παντὸς εἶδους προτομαὶ
ὅπως στοὺς ἀρχαίους χρόνους οἱ τῶν Ἀθηναίων Ἑρμαῖ.

Μιὰ κουμποῦρα, μία κάμα,
ἓνας φάντες, μία ντάμα,
καὶ φρουρῶν γενναίων φούρια
γιὰ τὸ πράσινο ταπὶ
νὰ συντόμως ἡ καινούρια
τῆς πατρίδος προκοπή.

Μᾶς ἦλθε κι' ὁ Χαγκίνο,
Ἰάπων στρατιώτης,
θαυμάζων σὰν ἱππότης
καὶ τοῦτο μας κι' ἐκείνο.

Κι' εἶπε πῶς δίχως ἄλλο θάλλθοῦνε μερικοὶ
τῶν νέων Ἰαπώνων
τὴν τέχνη νὰ σπουδάσουν τὴν στρατιωτικὴν
σὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Κι' εἶπα κι' ἐγὼ σὲ τοῦτον σὰν μῶμος τῆς Ἑλλάδος:
φίλε κι' ἀγαπητέ,
δὲν πιστεῦα ποτὲ
τέτοιους χωρατατζήδες πῶς ἔχει κι' ὁ Μικᾶδος.

Ἄς ἔλθουν ὅμως, φίλε Χαγκίνο,
αὐτὸ συμφέρον γιὰ σᾶς τὸ κρίνω,
μήτε ζημία καμμιά θὰ πάθουν,
ἀπεναντίας καὶ θὰ μάθουν.

Τῶν Ἰαπώνων ἡ νέα πλάσις
ἄς εἶναι πάντα στενὴ μας φίλη...
σὰν πᾶς στὸ Τόκιο μὴ μᾶς ξεχάσης...
πὲς τοῦ Μικᾶδου νὰ μᾶς τοὺς στείλῃ.

Ἄς ἔλθουν δέκα καὶ πρὸ πολλοί...
ὅπως κι' ἂν εἶναι καὶ σημαίνουμε...
χαῖρε, Χαγκίνο, κι' ὦρα καλή...
νὰ μὴν ἀργήσουν... τοὺς περιμένομε.

Μοῦπε πῶς σοβαρεύεται κι' ἐν οὐ παικτοῦς δὲν παίζει,
καὶ τέλος πάντων ἔφυγε μὲ μιὰ χαρὰ μεγάλη
σὰν ἔμαθε καὶ σ' τὴ Βουλὴ πῶς εἶναι Γραπώνεζοι
καὶ φανερά ψηφίσανε τὸν Πρόεδρο τοῦ Ράλλῃ.

Καλῶς μᾶς ἦλθε, Βασιλεῖ, νὰ λείψῃ ἡ δυστυχία,
ν' ἀρχίσῃ κι' ὁ περίπατος εἰς τὴν Δενδροστοιχία,
καὶ σύγχρονοι φιλόσοφοι περιπατητικοὶ
γιὰ τῆς διπλωματίας μας νὰ συζητοῦν κι' ἐκεῖ.

Ἐδοὶ φωνάζω κι' Ἐλελεῦ,
καλῶς μᾶς ἦλθε, Βασιλεῖ.
Ἀτένισαν σὲ δρόμους πιστοὺς θεράποντας τοῦ θρόνου
κι' εὐχόμεθα καλλίτερα νὰ ξαναλθῇς τοῦ χρόνου.

Φ. — Κι' οἱ δύο μας στὸν Βασιλεῖ θάρρῳ πολλὰ πῶς εἶπαμε
καὶ τώρα δγάλε, Περικλῆ, τὴν σκούφια σου καὶ χτύπα με.
Καὶ Κομμουνιστὸν φάλλοντες ἐπὶ τοῦ Προεδρείου
ἄς κατεδοῦμε γρήγορα μὲ τὴν δρμὴ τὴν ἴδια,
γιατὶ δὲν εἶναι φρόνιμον μεροῦντος Νοεμβρίου
νὰ δγάζουμε τὸν σδέσκο μας ψηλά σ' τὰ κεραμίδια.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Μελετόπουλος ὁ Ντ, διευθύνων ἐν σοφίᾳ
ἐργασίας τεχνικῆς καὶ συμπάσεων γραφεῖα,
δέχεται κι' ἐκμεταλλεύσεις εἰδικῆς κατὰ πάντα,
μένει σ' τὴν ὁδὸν Σταδίου, τέσσερ' αὐξὼν καὶ τριάντα.